

N:o 155.

Af Herr O. Nilsson: Om ett tillägg till hvad Kongl. Kungörelsen den 18 December 1823 stadgar rörande inteckning i hus och byggnader, uppförda å ofria tomter i städerna.

I 7 Kap. 12 § Rättegångs-balken stadgas: "Ej må inteckning beviljas i hus, annan åbyggnad och vattenverk, hvarmed ständig rätt till grunden icke är förenad." Som det befunnits att detta förbud var en skadlig inskränkning i inteckningsrätten i stad, så stadgade Kongl. Maj:t i kungörelsen af den 18 December 1825:

"Detta förbud må ej lämpas på sådana å ofri grund i städerna belägna hus, byggnader och vattenverk, hvilkas innehafvare för besittningen af tomten erlägga en viss årlig tomtörefgift och på grund deraf icke kunna från tomten skiljas, med mindre än att lösen för de derå uppförda byggnader till dem betalas."

Nu hafva på sednare tider vid många af stationerna å statens jernvägar uppstått samhällen, hvilka mer och mer antaga likhet af städer, fastän liggande under landsrätt; Jernvägsstyrelsen upplåter åt dem tomter på alldeles samma villkor som i ofvan anförda kungörelse äro beskrifna, äfvenledes upplåtas tomter till bebyggande från hemman och lägenheter på landet under enahanda villkor. Merendels bebyggas de af mindre bemedlade personer, hvilka i sjelfva byggnaderna måste nedlägga hela sitt kapital eller åtminstone så stor del deraf, att föga återstår till bedrifvandet af den rörelse för hvilken byggnaderna äro afsedda och måhända för mången hinner ej kapitalet till att fullborda byggnaden. Hvarifrån skola då medel erhållas, vare sig till fullbordande af byggnaden eller till rörelsekapital, då stadgandet i 7 Kap. 12 § Rättegångs-balken betager dem den utväg, som står de i afseende till tomtens innehafvande med dem likställige i städerna, nemligen att göra någon del af byggnadskapitalet ledigt genom lån mot inteckning. Här af uppstå tvåfaldigt skadliga följder: i den mån som större kapital fordras för en rörelses anläggande vid jernvägsstation eller annorstädes, blir den för allmänheten så nyttiga täflan mellan spekulanter derå inskränkt, och den,

som äntligen der öppnar en rörelse, genom inteckningsrättens afskärande hindrad skaffa sig medel att göra ortens befolkning all den nytta han eljest genom upphandling af dess produkter o. s. v. skulle kunna åstadkomma.

I afsigt att undanrödja dessa olägenheter och jemväl en orättvis ojämlikhet i inteckningslagstiftningen till stadsinnevänares förmån, tillåter jag mig vördsamt föreslå,

att Riksdagen för sin del besluter ett sådant tillägg i Kongl. Kungörelsen af den 18 December 1825, hvarigenom det deri omförmälda undantaget äfven blifver gällande för bus, byggnader m. m. å staten tillhörig, vid jernvägsstationer belägen och af Jernvägsstyrelsen mot tomtafgift, men med byggnadslöseskyldighet upplåtna marker, äfvensom i byggnader, uppförda å jord, afsöndrad från enskildes hemman och lägenheter på minst tretio år, och kontrakter derom äro intecknade i egendomen hvarifrån tomten är afsöndrad.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 28 Januari 1870.

O. Nilsson,

från Christianstads län.

N:o 156.

Af Herr O. Nilsson: Om ändring i 16 § af gällande Jagtstadga.

Uti nu gällande Kongl. Maj:ts nådiga Jagtstadga föreskrifves i sista punkten af 16 §, att finare giller eller snaror må icke för fångande af vildt begagnas utom Kopparbergs och de Norrländska länen, och icke heller der under tiden från och med den 16 Mars till och med den 10 Augusti. På vissa orter i riket begagnas